

чаха наоколо. Далеч нѣкѣжде пролая куче, издрънча овчарска хлопка, и пакъ утихна наоколо. Върви дѣдо Гандьо изъ тѣсния каменистъ пѣтъ, чука по камънацитѣ сегизъ-тогизъ съ кривака, а въ ушитѣ му още пици грубия гласъ на Рашка:

— Не зная азъ! Ще ми го платишъ и повече нищо! Ей тъй, като попъ ще го платишъ!

Лошавъ човѣкъ, бреей!

— Та азъ ли съмъ кривъ, ама на! Виджъ Пенчо, добъръ си е човѣка! И сиренце ми даде и ме почерпи! Пъкъ че хубава му е сливовицата!

И, унесенъ по нейния ароматъ и сладостъ, дѣдо Гандьо не сѣти, кога се надвеси и взе да наваля къмъ рѣката.

— Я да си хвана малко раци, да си опека въ колибата! Твърде

сж хубави сега! И като се изу босъ и запретна окѣсанитѣ краища на потуритѣ си, дѣдо Гандьо взе да бърка изъ камънака и коренитѣ и да търси раци. . . А една месечина грѣйнала надъ рѣката, като деня! Надвесенъ надъ единъ камъкъ всрѣдъ рѣката, дѣдо Гандьо чу изведнѣжъ отгоре надъ вира да цапурка нѣщо и бързо да обръща камънацитѣ изъ водата. Изправи се и що да види: на горния край на вира една грамадна черна мечка! . . . Цапурка изъ водата, обръща камънака и . . . иде насреща му! Ами сега? На кѣде? Да бѣга, да се крие е вече невъзможно! И той изправенъ се вцепени!

Мечката продължаваше да цапа изъ водата и да върви срещу него. Дѣдо Гандьо, не отдѣляйки погледъ

